

מנחם ועלייה בגין באו לאסוף מלישכת הנשיא את מי שבאותו שלב כבר הפכו להיות האולחים הכימעט פרטיים שלהם — גימי ורוואלין קארטר. בגין הוכיח אדיר בות מופגנת, אפילו יותר מתמיד, כלפי הנשיא נבון, המתין כמה דקות עד ששני הנשיאים יסיימו את שיחתם ורק אחר-כך הצטרף אליהם. היעד של קארטר ובגין היה ירושם.

בילי —

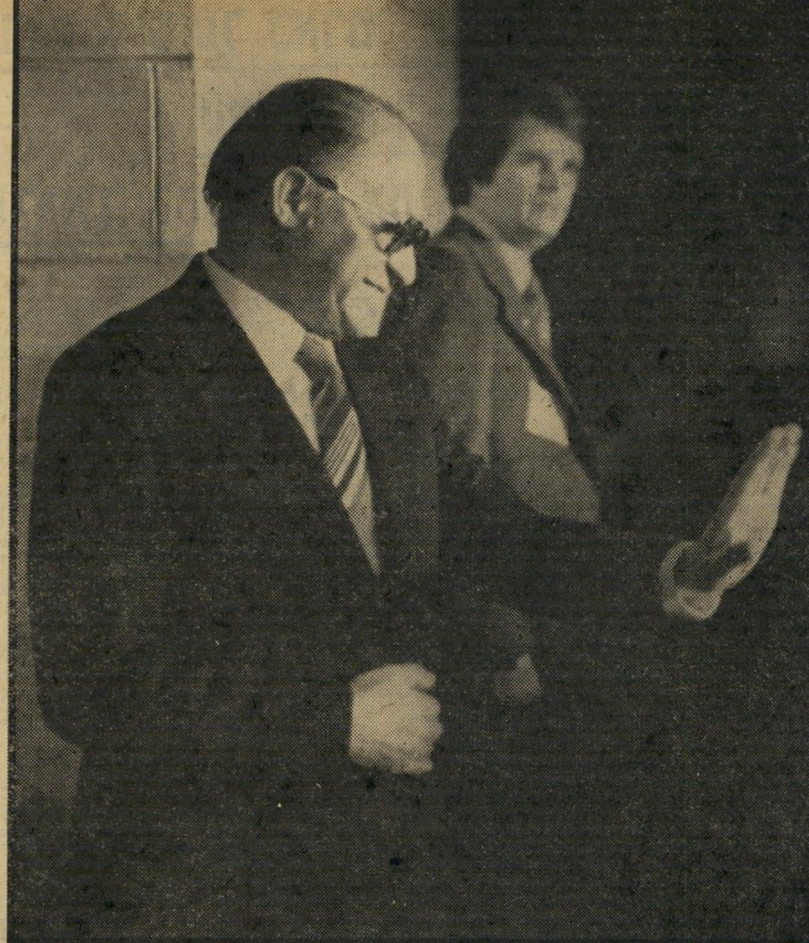
יוק!

בדרך ליד וסם עברה השירה הגדיר לה בשדרות הרצל, כשלפניה נוסעת שיירת-דמי של המישטרה, המורכבת ממכור גיות מישטרה, אפנועים ומכוניות-שרד ובהן אנשי ביטחון. כ-100 ילדים, עם גננות בעלות יזומה, הצטופפו על איי-תנועה מאורך בין שני המסלולים כדי להיות קרובים לקארטר במסעו. באנשי הביטחון שניסו להרחיק את הילדים נזפו הגננות: „אל תלמדו אותנו איפה לעמוד, גם כשסא-דאת עבר עמנו כאן ובירכנו אותו.“

בידושם היה הביקור קצר, קצר הרבה יותר מאשר ביקורם של ראשי מדינה אחרים במוסד ההגנה. קארטר התקבל על-ידי שני הפעילים המרכזיים של המוסד, ח"כ גידעון האוזנר ותת-אלוף (מיל) נפתלי „טולקה“ ארד, אולם כימעט ולא סירר בבית, אלא שמע הסברים, „דווקא חשבנו כי הוא יתעניין יותר“, אמר אחד מאנשי ידושם, „חשבנו שהוא ירצה להוכיח, (המשך בעמוד 43)

עם אופירה ויצחק נבון, שיצאו אליהם. „למדו אותי היכן לעמוד, כדי שאני לא אפריע לכם לצילומים.“ ביקשה אופירה מנציגי אמצעי-התיקשורת. כאשר הגיע קארטר למישכן, התיישבו הוא ואשתו ליד נבון ורעייתו הסתירה, כמובן, לצלמים. באותה שעה היתה ירושלים כעיר כי מצור. שלל האתרים שבהם היה צריך קארטר לבקר באותו בוקר היה גדול ועל המישטרה היה לסגור את מחצית רחובות מרכז הבירה, טעותם של מתכנני „מיבצע גאה“ היתה בכך שהטילו את כל האחריות הביטחונית על שירות הביטחון הכללי, שהפעיל את המישטרה, ולא על המישטרה, כפי שהיה הדבר ב„מיבצע שער“, כאשר הגיע אנוור אל-סאדאת לארץ.

אנשי השב"כ החליטו להיות מתוחכמים עד הסוף, הוציאו עשרות סוגים של תעודות-אישיות בצבעים שונים, עליהם מודר פסות אותיות זיהוי שונות. עשרות תווי-זיהוי לרכב — מרובעים, משולשים ומחור משים — על ניירות בצבעים שונים הונג פקו למכוניות. התוצאה היתה, ששוטרי ירושלים ושוטרי התיגבורת, שהובאו מכל רחבי הארץ, התבלבלו. לא ידעו למי לתת להיכנס ולאיוו מכונית לאפשר מעבר ומתי. פקקי תנועה ארוכים וצרוז לאורך הצידי רים שנסגרו, כשכל שוטר מפרש את תור המעבר בדרכו שלו. כאשר באמת היתה צריכה מכונית לעבור, בתפקיד שורה של מחסומים, היתה המישטרה שולחת לפניה מכונית מישטרתית ובה קצין בדרגת רב פקד לפחות, מתוך תיקווה, שלא תמיד התי-גשמה, שרב-פקד יוכל להורות לכל שור-טר לתת למכונית לעבור.

הנך יד

במרבית הופעותיו בפני אנשי-התיקשורת, בעת ביקורו של גימי קארטר בישראל, שמר מנחם בגין על מצב-רוח מרוסם ועל בדיחות-דעת שגבנה לעיתים קרובות מדי בגיחוץ. למרות שניפגשו כמה פעמים ביום, נפרד בגין בחיבה מופגנת מקארטר בכל הזדמנות, שוב ושוב, בעוד שרעייתו עליזה מקפידה להתנשק עם רוואלין. בתמונה נראה בגין כשהוא מנופף לשלום לקארטר, היושב כבר במכוניתו, בסיומה של ארוחת הערב בבית ראש-הממשלה, ביום הראשון לביקורם בירושלים.

העיתונאים מיהרו אליהם, וכן גם קבוצה עצומה של שוטרים. נראה כאילו עומדת להתפתח הפגנה, בייחוד כאשר מכשירי הקשר דיווחו על התרכזות גדולה של קהל בכיכר-פאריס הסמוכה.

קצין מישטרה אמר למפגינים: „זו הפיגנה בלתי-החוקית. אני מבקש מכם להתר פוזר וללכת הביתה.“ להפתעת הכל, כמו הצעירים והלכו הביתה, אחרי שחמוס-מות אחד מביניהם קרע שלט של מפגינה בר-דה משלום עכשיו, ונעצר מייד על-ידי המישטרה.

באותה שעה כבר הסתיימה ארוחת-הערב של הארבעה. קארטר ובגין פנו לצידו הר אחד של החדר, לשיחתם הרישמית הרא-שונה בביקור זה. רוזולין ועליזה בגין בצידו האחר. עליזה בגין נזכרה כי שבוע קודם לכן, בארוחה מרובעת בבית הלבן, אמרה לה רוזולין קארטר, כרבע שעה אחר-רי שהנשיא וראש-הממשלה החלו בשיחה: „אל תשימי לב לפורמליות. אם את עייפה, את יכולה ללכת, בלי בעיות, לישון.“ אז קיבלה עליזה בגין את ההצעה ופרשה. הערב, היא אמרה לרוזולין קארטר, אחרי רבע שעה של שיחה כימעט מאולצת: „בוודאי היה לך יום קשה, ואת עייפה. אם את רוצה, אני אלווה אותך החוצה ותסעי למלון לישון.“ הגברת הראשונה של ארצות-הברית קיבלה ברצון את הר הצעה. עליזה בגין ליוותה אותה למכונית גימי של השגיור סם לואיס, השתיים התי-נשקו, ויומה הראשון של רוזולין קארטר בישראל הסתיים.

בעוד קארטר ובגין ממשיכים בשיחה שלהם, היה מרכז העיתונות שבתאיארון ירושלים עמוס בהערות, בהנחות ובהשר ערות, השדרן הנודע וולטר קרונקייט, שי-הגיע מקאהיר, לא ידע הרבה יותר מהאחרים, אבל היה לו תיאור-מצב מעולה: „קארטר דומה עתה לצלם, הצריך לצלם תמונה מישפחתית של מישפחה גדולה. כדי שהצלום יצליח, צריכים כל המשי-תתפים בתמונה לחייך. זה פשוט לא יכול ללכת. לא כולם יחייכו באותה שנייה.“ טדי קולק מלווה, בכנר איזק שטרן, במנצח זובין מהטה, בבארון יעקוב דה-רוטשילד ובאביטל מוסינזון, מנהל תיאטרון ירושלים, הגיע למרכז העיתונות אחרי רי שהקבוצה העליזה סעדה את ליבה בי-מיסעדת משכנות שאננים. מוסינזון הפעיל טלוויזיה במעגל סגור, והראה לאורחים סרט של קונצרט יום-העצמאות המפורסם.

באותה שעה בערך הסתיימה ארוחת-ערב במלון המלך דוד, שבה השתתפו רבים משרי הממשלה, עם בכירי המישטרה האמריקאית. „היתה זו שיחה שבה לא דובר שום דבר“, דיווח אחר-כך. שד-רנית אחרת, ברברה וולטרס, ניסתה לגרור אישים שונים לחדרה שבמלון, כדי לראיין אותם. הכל, ובניהם גם עוזר וייצמן, ידי-דה של וולטרס, סירבו.

כחצי שעה אחרי חצות הסתיימה שיחת שני המנהיגים בבית ראש-הממשלה. „היה לי יום קשה אתמול“, סיפר בגין לקארטר טר, „דיווחתי לחבריי-כנסת. לנשיא, לממ-שלה, לכולם, על השיחות שלנו בווא-שינגטון, ושום הדלפה לא יצאה לעיתונ-נות.“ הנשיא הינהן בראשו. העייפות ניכר-רה בו, וחיוכו המפורסם כבר הפך לאה: „טוב מאד.“ ענה לבגין.

תצוגת אופנה

בתיארון

כחות המישטרה התחילו להתפורר. העיתונאים פנו לבתי-המלון שלהם. חלק גדול מהם עלה על אוטובוס-תיירים, שיצא לתל-אביב — פשוט לא היו חדרים במלונות ירושלים. מרכז העיתונות התרוקן, דיילות מכל הסוגים, של תי-אטרון ירושלים במדים הירוקס-חומים שלהם, הדיילות המתנדבות של לישכת העיתונות הממשלתית, שערכו תצוגת-אופי-נה פרטית באכסדרות התיארון, ודיילות מישרד-התיקשורת, שפקחו עיין על הטל-פונים לתוץ-לארץ, כדי שלא יהיה מי שיש-תמש בהם מבלי לשלם. נימנמו על כורסות.

למרות שארוחת העבודה בביתו של בגין נמשכה עד שעה מאוחרת למדי, הקפידו דובריו של קארטר למסור למחרת היום לעיתונאיות-רכילות שהציפו את מלון המלך דוד מידע חשוב: הנשיא התעורר בשעה 6.00 בבוקר, כדי לשתות מיץ תפוזים ולע-בור על מיברקים שהגיעו במשך הלילה מושינגטון. בשעה זו נזכר קארטר, כי הוא לא רק מביא השלום למורח התיכון אלא גם נשיא המעצמה הגדולה.

כמה דקות לאחר השעה שמונה בבוקר, ביום השני לביקור בירושלים, הגיעה שיירת הנשיא האמריקאי למישכנו של הנשיא הישראלי. העיתונאים שמילאו את אכסדרת בית הנשיא, נפגשו קודם לכן

כיפה ואש

כמה פעמים בעת שהותו בארץ נהג קארטר להזכיר את חוויית הביקור בירושם. גם בגין הזכיר לקארטר את ירושם בעת נאומו וכימעט בכל פעם שמטר הצהרות לעיתונות. שקוע בעצמו ופעמים רבות בהה אל עבר נקודה אחת. בגין, לעומתו, פנה אל ילדי המקלה, כמורה הנוזף בתלמידיו, ואילו רוואלין קארטר (אינה בתמונה) השלתה חיוך מיקצועי על פניה בכל פעם שראתה מצלמה מכוונת לעברה, ורק ברגע האחרון נזכרה באופיו של המקום. שהוא אתר זיכרון לאומי, ומחתה את החיוך מעל פניה.